

DEPUTAT ÎN PARLAMENTUL REPUBLICII MOLDOVA

MD-2073, Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt 105

www.parlament.md

11 aprilie 2013

VM nr. 127

Curtea Constituțională a Republicii Moldova

SESIZARE

privind interpretarea unor prevederi ale art. art. 98, 100, 101, 103, 106

din Constituția Republicii Moldova

Autorul sesizării: deputat în Parlament

[Handwritten signature] *M. Lețimpeș*

[Handwritten signature] *N. Munteanu*

[Handwritten signature] *Iou Hadârcă*

[Handwritten signature] *Covina*

[Handwritten signature]

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
SESIZARE NR. 106/1

I. Obiectul sesizării.

Conform dispozițiilor art. 25 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art. art. 38 alin. (1) lit. g), 39 din Codul jurisdicției constituționale, ce conferă subsemnatului calitatea procedurală de autor al sesizării și ținând cont de dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art. art. 4 alin. (1) lit. b), 62 lit. b) din Codul jurisdicției constituționale, solicit respectuos pronunțarea unei Hotărâri privind interpretarea normelor constituționale, Hotărâre ce ar avea ca obiect de expunere și elucidare legală situația privind modul de exercitare a funcției de Prim-ministru în cazul în care Guvernul a fost demis prin moțiuni de cenzură, adoptată în rezultatul neîncrederii acordate de Parlament pentru acuzații de corupție, depășire a atribuțiilor de serviciu și trafic de influență, precum și procedura de desemnare, după caz, a Prim-ministrului interimar dintre membrii Guvernului demisionat.

În scopul examinării complete a circumstanțelor cauzei, ținând cont de faptul că prerogativa cu care a fost investită Curtea Constituțională, prin prisma normelor în referință, presupune stabilirea sensului autentic și deplin al normelor constituționale, care poate fi realizată prin interpretarea textuală sau funcțională, în măsura în care poate fi dedusă din textul Constituției, având în vedere caracterul generic al normei, situațiile concrete pe care legiuitorul nu le-a prevăzut sau nu avea cum să le prevadă la momentul elaborării normei, reglementările ulterioare (conexe sau chiar contradictorii), situațiile complexe în care norma trebuie aplicată, considerăm oportun de a expune succint argumentele de fapt și de drept pertinente speței.

II. Circumstanțele de fapt și argumentele de drept.

Precum este unanim apreciat în doctrina dreptului constituțional, moțiunea de cenzură reprezintă esența raportului dintre Parlament și Guvern, un prilej de reliefare a importanței Parlamentului, a rolului său esențial în organizare politico-etatică a statului, înglobând în sine atât funcția de numiri a Parlamentului, cât și cea de control. Moțiunea de cenzură este manifestarea supremă a controlului parlamentar asupra activității Guvernului, având ca obiect contradicția dintre opiniile parlamentare și acțiunile întreprinse de Guvern, iar ca posibilă finalitate, demiterea Guvernului.

Moțiunea de cenzură este definită *de iure*, în art. 106 din Constituția Republicii Moldova, ca: „Exprimarea neîncrederii [Guvernului]”

Prin adoptarea moțiunii de cenzură mandatul de încredere acordat de Parlament încetează, iar Guvernul este demis. Rezultă, deci, că mandatul de încredere are nu doar semnificația investirii, pe baza sa, a Guvernului, dar și a necesității ca, pe toată durata misiunii sale, acesta să se bucure de sprijinul majorității parlamentare, prin votul căreia s-a format. Atunci când acest sprijin și, implicit, încrederea pe care o presupune nu mai există, adoptarea moțiunii de cenzură oferă posibilitatea ca, prin formarea unui nou Guvern, echilibrul dintre Parlament și Guvern să fie restabilit. Astfel, moțiunea de cenzură este instrumentul juridic prin care Parlamentul poate retrage încrederea acordată Guvernului.

Respectiv, corelația dintre moțiunea de cenzură cu votul de încredere acordat Guvernului de către Parlament, implică o altă componentă a raportului dintre Parlament și autoritatea executivă centrală. Parlamentul, ca organ reprezentativ suprem, are în cadrul funcțiilor sale atribuția de alegere, formare, avizare a formării, numire sau revocare a unor autorități publice. În exercitarea acestei atribuții, Parlamentul este unicul organ care poate investi legal Guvernul, prin acordarea votului de încredere, în condițiile prevăzute de Constituție și de regulamentele parlamentare.

Astfel, potrivit art. 89 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, Președintele desemnează un candidat pentru funcția de Prim-ministru, în urma consultării fracțiunilor parlamentare. În vederea acordării încrederii, candidatul desemnat de Președinte pentru funcția de Prim-ministru prezintă Parlamentului programul și lista completă a membrilor Guvernului la desemnarea sa. Programul și lista Guvernului se dezbat de către Parlament, conform art. 4 alin. (3) și (4) din Legea cu privire la Guvern nr. 64 din 31.05.1990 și dispozițiile coroborate ale art. art. 147 alin. (2), 92 alin. (2) și (3) din Regulamentul Parlamentului, adoptat prin Legea nr. 797 din 02.04.1996, până la data ședinței Parlamentului și în termenul stabilit, se creează posibilitatea înlocuirii de pe listă a unor candidați față de care ar exista o poziție de natură să pună în pericol acordarea votului de încredere însuși.

Din prevederile constituționale și cele din regulamentele parlamentare rezultă că investitura Guvernului este colectivă, nu individuală. De asemenea, în legătură cu programul de guvernare acceptat de Parlament prin acordarea votului de încredere, este foarte important

faptul că realizarea acestuia este exclusiv în sarcina Guvernului. Acest program nu angajează Parlamentul și nici majoritatea ce a votat acordarea încrederii, întrucât ar fi contrar principiului separației puterilor în stat, principiu ce presupune relativa autonomie a Parlamentului și Guvernului, ca temelie al echilibrului și colaborării dintre ele. În concluzie, neîndeplinirea programului de guvernare privește exclusiv răspunderea politică a Guvernului, o interpretare contrară constituind o gravă știrbire a autonomiei Parlamentului, inclusiv a majorității de a cărei încredere depinde soarta Guvernului. Majoritatea sprijină Guvernul, dar ca un cenzor și în interesul său, deci numai cât timp consideră acest sprijin justificat.

Când Parlamentul consideră că acest sprijin nu mai este justificat, când politica Guvernului se abate de la linia programului pentru care a primit votul de încredere, Parlamentul poate retrage încrederea acordată, iar aceasta se realizează prin moțiuni de cenzură.

Moțiunea de cenzură poate fi adoptată de Parlament, ceea ce reprezintă o soluție simetrică cu cea prevăzută pentru învestirea Guvernului. Astfel, aceeași regulă duce la îngreunarea formării Guvernului, dar și la îngreunarea destabilizării lui. Ea corespunde majorității prevăzute pentru adoptarea legilor organice, ceea ce înseamnă că învestirea și „dezinvestirea” Guvernului se face cu majoritatea de care depinde îndeplinirea funcției sale legislative, întrucât, dacă nu s-ar baza pe sprijinul unei asemenea majorități, implicit nu și-ar putea exercita eficient dreptul său de inițiativă în promovarea propriilor proiecte de legi.

Regulile similare prevăzute atât pentru procedura de acordare a încrederii, cât și pentru cea de retragere a acesteia de către Parlament, arată legătură strânsă dintre aceste două proceduri. De altfel, raportul dintre votul de învestitură și moțiunea de cenzură reprezintă temelul răspunderii politice a Guvernului în fața Parlamentului, baza legală a controlului parlamentar și, deci, esența raporturilor dintre legislativ și executiv, în lumina prevederilor Constituției Republicii Moldova.

Conform prevederilor constituționale, Guvernul răspunde politic numai în fața Parlamentului pentru întreaga sa activitate. Fiecare membru al Guvernului răspunde politic și solidar cu ceilalți membri pentru activitatea Guvernului și pentru actele acestuia.

Răspunderea politică colectivă a Guvernului se bazează pe solidaritatea echipei guvernamentale, Guvernul răspunzând, din punct de vedere politic, solidar pentru actele și faptele sale.

În paralel, în Constituția Republicii Moldova, similar constituțiilor altor state democratice, este reglementată, pe lângă răspunderea Guvernului, ca subiect distinct de drept, și răspunderea individuală a membrilor Guvernului [art. 98 alin. (6)], prin procedura de „remaniere guvernamentală” a miniștrilor. Răspunderea individuală a membrilor Guvernului este concretizată și de prevederile art. 4 alin. (7) din Legea cu privire la Guvern.

Remanierea guvernamentală reprezintă instituția prin care unul sau mai mulți membri ai Guvernului sunt înlocuiți în urma vacanței funcției din motive obiective sau în urma revocării. Revocarea și numirea de noi miniștri reiese din tiparul răspunderii Guvernului în fața Parlamentului, aceasta fiind atribuția Președintelui, care revocă și numește unii membrii ai Guvernului, la propunerea Prim-ministrului.

Concomitent, actele legislative enumerate nu prevăd dreptul Parlamentului de a interveni decât dacă prin propunerea de remaniere, se schimbă structura sau compoziția politică a Guvernului, situație în care remanierea se realizează pe baza aprobării Parlamentului, realizată la propunerea Primului-ministru.

Constituția Republicii Moldova, similar constituțiilor altor state, consacră un Prim-ministru după formula cunoscută „Primul între egali”. Din întreaga reglementare constituțională reiese că Guvernul este constituit „intuitu personae” pe persoana Primului-ministru. Acesta conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin. Pentru că Guvernul este un organ colegial, miniștrii luând decizii în comun și acționând în aceeași direcție, Primul-ministru nu poate fi pus în situația de a răspunde singur în fața Parlamentului, atâta vreme cât nu este permisă ingerința sa în domeniile de resort ale fiecăruia dintre membrii Guvernului. Așadar, regulile referitoare la răspunderea miniștrilor sunt aplicabile și răspunderii individuale a Primului-ministru.

Guvernul, cât timp este în funcțiune, se bucură de prezumția de încredere a majorității care l-a investit. Această prezumție poate fi răsturnată numai cu votul expres al unei majorități, având astfel semnificația pierderii încrederii majorității inițiale, exprimând condamnarea generală și fără drept de apel. Respectiv, Parlamentul examinând moțiunea de cenzură angajează răspunderea politică a Guvernului, printr-un vot de blam la adresa acestuia și a activității lui, efectul admiterii moțiunii constituindu-l încetarea forțată a mandatului Guvernului.

În urma retragerii încrederii de către Parlament, la data retragerii, mandatul Guvernului încetează. După această dată, Constituția stabilește ca Guvernul îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de membrii noului Guvern.

Respectiv, situația creată este oarecum paradoxală — Guvernul administrează treburile fără a avea mandatul Parlamentului, iar soluția Constituției prin prisma Hotărârilor de interpretare a acesteia adoptate de autoritatea de jurisdicție constituțională, este de natură a evita un vid instituțional, care, practic, ar scurtcircuita viața publică a statului.

În același context, atât Constituția Republicii Moldova, cât și alte acte legislative în referință nu reglementează situația în care Parlamentul a acordat vot de neîncredere Guvernului, stabilind astfel o incompatibilitate atât morală cât și politică a Prim-ministrului personal.

În acest sens, prin Hotărârea sa „Cu privire la interpretarea unor prevederi din art.101 din Constituția Republicii Moldova” nr. 18 din 27.04.99, Curtea Constituțională a indicat că (citez): „[...] Demisia Prim-ministrului constituie una din cauzele indicate expres în Constituție de încetare a activității întregului Guvern. Rezultă că, deși votul de încredere, în baza art. 82 alin. (1) din Constituție, se acordă întregii liste a Guvernului și deși această investitură se face în bloc, și nu pentru fiecare membru al Guvernului în parte, pentru Prim-ministru acordarea încrederii comportă un caracter special, deoarece el este cel care în calitate de candidat la această funcție a solicitat pentru Guvern votul de încredere și a reușit să-l obțină potrivit dispozițiilor constituționale. În ultimă instanță, componența Guvernului este expresia încrederii pe care Parlamentul o acordă candidatului la funcția de Prim-ministru.

În consecință rezultă că, dacă Prim-ministrul nu-și mai poate exercita mandatul încredințat de Parlament, demisionează întregul Guvern.

Totodată, Constituția face distincție între demisia Prim-ministrului și demisia întregului Guvern ca rezultat al demisiei Prim-ministrului.

După cum rezultă din art. 101 alin. (2) din Constituție, în cazul demisiei, Prim-ministrul își încetează activitatea în Guvern, iar Președintele Republicii Moldova desemnează în mod obligatoriu un alt membru al Guvernului ca Prim-ministru interimar până la formarea noului Guvern [...]

De menționat, că art. 101 alin. (2) din Constituție nu stabilește expres în ce mod Președintele Republicii Moldova numește Prim-ministrul interimar. Constituția limitează activitatea Prim-ministrului interimar cu termenul formării noului Guvern. (Se are în vedere că procedura poate fi reglementată de Legea cu privire la Guvern).

Cât privește activitatea Guvernului demisionat ca urmare a demisiei Prim-ministrului, acesta, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituție, își continuă activitatea până la formarea noului Guvern, îndeplinind doar funcții de administrare a treburilor publice. Legiuitorul constituant nu a stabilit interimatul întregii componente a Guvernului. Așa cum rezultă din analiza comparativă a art. 101 și 103 din Constituție, în această perioadă Guvernul demisionat, condus de un Prim-ministru interimar, exercită numai funcții de administrare publică.

De menționat, de asemenea, că Prim-ministrul interimar nu poate fi desemnat decât din rândul membrilor Guvernului, deoarece numai acestora, la timpul respectiv, Parlamentul le-a acordat vot de încredere. Pentru perioada interimatului, Prim-ministrul interimar va îndeplini și funcțiile pentru care este titular, deoarece aceasta nu contravine art. 99 din Constituție.

Interimatul funcției de Prim-ministru exercitat de către unul din membrii Guvernului are menirea de a asigura continuitatea în funcționarea și exercitarea atribuțiilor Guvernului [...]"

În alt context dar în aceeași ordine de idei, conform pct. 5 din Hotărârea Curții Constituționale „Cu privire la interpretarea unor prevederi din art. 73, 82, 86, 94, 98, 100 și 101 din Constituția Republicii Moldova” nr. 16 din 20.04.2000, Curtea a statuat că (citez): „Procedura de formare a Guvernului, prevăzută de art. 98 din Constituție, are un caracter complex. Procedura de investitură include mai multe acte: desemnarea de către șeful statului a unui candidat pentru funcția de Prim-ministru, obținerea votului de încredere al Parlamentului și, în cele din urmă, numirea Guvernului prin decretul Președintelui Republicii. De observat că Legea Supremă nu operează cu noțiunea «Guvern provizoriu», de unde rezultă că nici șeful statului, nici Parlamentul nu au competența constituțională de a numi un astfel de Guvern”.

La caz și nemijlocit la obiectul prezentei sesizări, Curtea a adnotat, conform pct. 6 din Hotărârea enunțată (citez): „Conform art. 101 din Constituție, funcția de Prim-ministru, prin

atribuțiile ce-i revin, presupune o activitate continuă. Totuși, în anumite cazuri (demisia, demiterea, starea de incompatibilitate, deces) această continuitate nu poate fi asigurată”.

Respectiv, Curtea Constituțională, ca autoritate investită conform art. 135 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, cu atribuția de stabilire a sensului autentic și deplin al normelor constituționale **a atribuit situației de imposibilitate a exercitării funcției de Prim-ministru** cazurile de **„demisie”, „demitere”, „starea de incompatibilitate” și „deces”**.

În același context și reiterat în pct. 7 din Hotărârea menționată, Curtea a indicat că (citez): *„În Hotărârea nr. 18 din 27 aprilie 1999, Curtea Constituțională a menționat că demisia Prim-ministrului constituie una din cauzele indicate expres în Constituție de încetare a activității întregului Guvern. Rezultă că, deși votul de încredere, în baza art. 82 alin. (1) din Constituție, se acordă întregii liste a Guvernului și deși investitura se face în bloc, și nu pentru fiecare membru al Guvernului în parte, pentru Prim-ministru acordarea încrederii comportă un caracter special, deoarece el este cel care, în calitate de candidat la această funcție, a solicitat pentru Guvern votul de încredere și a reușit să-l obțină potrivit dispozițiilor constituționale. În ultimă instanță, componența Guvernului este expresia încrederii pe care Parlamentul o acordă candidatului la funcția de Prim-ministru.*

Totodată, Constituția face distincție între demisia Prim-ministrului și demisia întregului Guvern ca urmare a demisiei Prim-ministrului.

După cum rezultă din art. 101 alin. (2) din Constituție, în cazul demisiei, Primul-ministru își încetează activitatea în Guvern, Președintele Republicii desemnează în mod obligatoriu un alt membru al Guvernului ca Prim-ministru interimar pentru a îndeplini atribuțiile de Prim-ministru până la formarea noului Guvern”.

Prin Hotărârea să Curtea Constituțională a stabilit că, potrivit art. 101 alin. (2) din Constituție, după demisia Prim-ministrului, Președintele Republicii Moldova **în mod obligatoriu numește Prim-ministru interimar pe unul din membrii Guvernului demisionat, care își va exercita funcțiile stabilite până la formarea noului Guvern.**

În contextul argumentelor expuse referitoare la reglementarea modalității de remaniere guvernamentală, inclusiv după demiterea guvernului, Curtea, conform hotărârii enunțate a indicat că art. 82 alin. (2) din Constituție stabilește că în caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a postului, Președintele revocă și numește, la propunerea

Primului-ministru, pe unii membri ai Guvernului, iar această dispoziție constituțională nu creează impedimente pentru că remanierele guvernamentale să fie efectuate de către șeful statului și în cazul în care Guvernul și-a prezentat demisia, aceste remanieri urmând să se opereze la propunerea Primului-ministru interimar.

Prin Hotărârea Parlamentului nr. 28 din 05.03.2013, s-a hotărât de a exprima vot de neîncredere Guvernului prin adoptarea Moțiunii de cenzură.

Obiectul moțiunii de cenzură a constituit acuzațiile de corupție, depășire a atribuțiilor de serviciu și trafic de influență, iar în dispozițiile finale ale Moțiunii de cenzură adoptate este indicat că Guvernul a pierdut și dreptul moral de a realiza politica internă și externă a statului și a exercita conducerea generală a administrației publice.

În conformitate cu dispozițiile art. 140 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, Hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și nu pot fi atacate.

Analizând Hotărârea indicată, constat că autoritatea de jurisdicție constituțională a invocat și argumente deduse din reglementarea constituțională privind răspunderea politică a Guvernului în fața Parlamentului, și, în temeiul acestor considerente, se susține că răspunderea politică pentru desemnarea membrilor Guvernului aparține exclusiv Primului-ministru în cazul învestirii Guvernului, precum și în cazul remanierii guvernamentale.

Temeiurile de drept sunt completate cu referire la atribuțiile Președintelui Republicii Moldova și se concluzionează, după părerea subsemnatului, că atribuția Președintelui de a numi în funcții publice este o obligație, iar nu un drept, așa cum rezultă din dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, în calitatea sa de garant al suveranității, independenței naționale, al unității și integrității teritoriale a țării.

În aceste circumstanțe și având în vedere că în eventualitatea dispunerii de către Curtea Constituțională a faptului precum că Prim-ministrul, după demiterea Guvernului de către Parlament, nu mai poate exercita această funcție, iar Președintele Republicii Moldova urmează să desemneze la funcția dată un alt Prim-ministru interimar din rândul membrilor Guvernului desemnat, în speță, va apărea un alt conflict juridic de natură constituțională.

Din acest considerent, în soluționarea unui asemenea conflict juridic, solicit Curții să dea textelor din Legea fundamentală o interpretare corespunzătoare, pentru a desprinde din litera acestora spiritul care guvernează această materie.

Astfel, conform dispozițiilor invocate *supra*, și, anume art. 98 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, este stipulat expres că după consultarea fracțiunilor parlamentare, Președintele Republicii Moldova desemnează un candidat pentru funcția de Prim-ministru, care va cere, în termen de 15 zile de la desemnare, votul de încredere al Parlamentului asupra programului de activitate și a întregii liste a Guvernului.

Având în vedere cele enunțate, din textul Constituției și altor acte legislative cu materie similară rezultă că numirea de către Președintele Republicii Moldova a Prim-ministrului este axată pe consensul politic între fracțiunile parlamentare, iar numirea ulterioară a miniștrilor este un act de executare a hotărârii Parlamentului și de investire, pe această bază, a miniștrilor, de către șeful statului. Hotărârea organului reprezentativ suprem al poporului este un act obligatoriu, pe care Președintele nu l-ar putea refuza decât prin săvârșirea unor fapte grave de încălcare a Constituției.

Spre deosebire de reglementarea consacrată în art. 98 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, alin. (6) al aceluiași articol prevede că „În caz de remaniere guvernamentală sau de vacanță a funcției, Președintele Republicii Moldova revocă și numește, la propunerea Prim-ministrului, pe unii membri ai Guvernului”. Interpretarea *ad litteram* a textului impune constatarea și concluzia că, în acest caz, Președintele nu execută o hotărâre a Parlamentului, ci se află în situația de a decide el însuși numirea unor miniștri, la propunerea Primului-ministru. Actul de decizie în această fază fiind prin definiție un act de voință, este evident că Președintele are libertatea de a primi propunerea Primului-ministru sau de a-i cere să facă o altă propunere.

Situația este diferită în cazul în care urmează a fi desemnat Prim-ministrul în „Guvernul provizoriu”, după demiterea acestuia.

Precum am indicat, prin dispozițiile coroborate ale Hotărârii Curții Constituționale „Cu privire la interpretarea unor prevederi din art.101 din Constituția Republicii Moldova” nr. 18 din 27.04.99, Curtea a indicat că soluția prevăzută la art. 101 alin. (2) din Constituție, în cazul demisiei, Prim-ministrul își încetează activitatea în Guvern, iar **Președintele Republicii Moldova desemnează în mod obligatoriu un alt membru al Guvernului ca Prim-ministru interimar până la formarea noului Guvern, iar Prim-ministrul interimar nu poate fi desemnat decât din rândul membrilor Guvernului, deoarece numai acestora, la timpul respectiv, Parlamentul le-a acordat vot de încredere [...].**

În speță, concluzia Curții prin interpretarea normelor citate reprezintă o aplicație a concepției legiuitorului constituent care a stat la baza principiului echilibrului puterilor în stat, consacrat în art.6 din Legea fundamentală, principiu aplicat, în egală măsură, în modul de atribuire și de exercitare a competențelor tuturor autorităților publice, inclusiv a celor care fac parte din aceeași putere, dintre cele trei prevăzute de textul menționat.

Totodată, Curtea nu a elucidat un alt aspect, ce constituie obiectul prezentei sesizări, și, anume cel referitor la procedura de desemnare a Prim-ministrului interimar din rândul membrilor guvernului demisionat, or conform art. 97 din Constituția Republicii Moldova, Guvernul este alcătuit din Prim-ministru, prim-viceprim-ministru, viceprim-miniștri, miniștri și alți membri stabiliți prin lege organică, în situația noastră poziția de prim-viceprim-ministru, nu este valorificată.

În speță întrebarea constă în faptul dacă Președintele Republicii Moldova urmează să consulte sau nu fracțiunile parlamentare privitor la candidatură ce urmează a fi desemnată din rândul membrilor Guvernului demis, cărora, la timpul respectiv, Parlamentul le-a acordat vot de încredere, respectiv este obligatorie consultarea fracțiunilor Parlamentare, sau desemnarea, la caz, a Prim-ministrului interimar este un drept discreționar a Președintelui Republicii Moldova.

III. Solicitarea autorului sesizării.

În contextul celor expuse și în temeiul normelor solicitate, ținând cont că circumstanțele de fapt și de drept expuse ridică probleme de drept, în privința cărora Legea Supremă nu oferă explicații concrete, solicit respectuos înaltei Curți de Jurisdicție Constituțională:

1. Primirea **spre examinare în regim de urgență** și declararea admisibilă a prezentei sesizări;
2. Emiterea unei Hotărâri privind interpretarea dispozițiilor constituționale prin explicarea și elucidarea următoarelor întrebări:

2.1.Prim-ministrul unui Guvern demis prin moțiuni de cenzură, adoptată în rezultatul neîncrederii acordate de Parlament pentru acuzații de corupție, depășire a atribuțiilor de serviciu și trafic de influență, este în drept să exercite în continuare mandatul de Prim-ministru până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern, ori Președintele

Republicii Moldova este obligat să desemneze prin decret, un alt prim ministru interimar, din rândul membrilor Guvernului demisionat;

2.2.La desemnarea de către Președintele Republicii Moldova a Prim-ministrului interimar din membrii Guvernului demisionat, consultarea fracțiunilor parlamentare în privința candidaturii ce urmează a fi desemnată din rândul membrilor Guvernului demis, este obligatorie, sau desemnarea, la caz, a Prim-ministrului interimar este un drept discreționar a Președintelui Republicii Moldova.